

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/306/2019
Identifikačné číslo spisu: 5703899719
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5703899719.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ B. O., bývajúcej v J., 2/ B. O., bývajúcej v E., 3/ B. O., bývajúcej v K., proti žalovaným 1/ Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra SR, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, 2/ Ministerstvo vnútra SR, s o sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 14C/161/2003, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. mája 2018 sp. zn. 4Co/252/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyne 1/, 2/, 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. decembra 2016 č. k. 14C/161/2003-1068 (v poradí druhým) výrokom I. žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovaným 1/ a 2/ v časti, v ktorej žiadali určiť, že ich právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odpočúvaním ich telefonických hovorov bez zákonných dôvodov žalovanými 1/ a 2/ porušené bolo, zastavil. Výrokom II. určil, že právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) žalobkyniam 2/ a 3/, odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ porušené bolo. Výrokom III. žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovanému 2/ na určenie, že právo na ochranu osobnosti priznané § 11 OZ odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 2/ porušené bolo, zamietol. Výrokom IV. žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 16.596,96 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom VI. žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom VII. vo zvyšku žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovanému 1/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol. Výrokom VIII. žalobu žalobkýň 1/ až 3/ proti žalovanému 2/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol. Výrokom IX. žalobkyni 1/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému

1/ v rozsahu 50 %. Výrokom X. žalobkyni 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 %. Výrokom XI. žalobkyni 3/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 %. Výrokom XII. žalovanému 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalobkyniam 1/, 2/ a 3/ v rozsahu 100 %. Doplnil dokazovanie v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu v uznesení č. k. 4Co/833/2014-955 zo dňa 29. januára 2016 výsluchom žalobkýň 1/ až 3/, iné návrhy na dokazovanie v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu neboli produkované. K námietke žalovaného 1/ týkajúcej sa jeho pasívnej vecnej legitímácie s poukazom na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 201/2007, 3 Cdo 134/2007, 3 Cdo 176/2012 a Ústavného súdu SR I. ÚS 137/07-15, že v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ nie je zodpovednostným subjektom štát, štát nemožno nahrádzať za iné orgány štátu, ako sú polícia a iné, tam vymenované orgány. Splnomocnený zástupca žalobkýň 1/ až 3/ uviedol, že spomínané rozhodnutia NS SR sú prekonané novšími rozhodnutiami. Po právnej stránke súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3 OZ, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2, čl. 127 ods. 2, 3 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, § 193 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). K pasívnej legitímácii žalovaných uviedol, že pasívne legitimovaným v danom prípade bol žalovaný 1/, pretože ide o tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahov verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva, teda vytvoriť podmienky, ktoré by znemožňovali neoprávnené zásahy verejnej moci do práva na súkromie. V danej situácii treba rozlišovať, kedy štátny orgán koná menom štátu od prípadov, kedy koná vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Uviedol, že subjekt, ktorý bol oprávnený za štát konať je Ministerstvo vnútra SR, vychádzajúc aj z odôvodnenia Nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 80/08-28, ktorým bolo preukázané, že žiadosti, ktoré boli predložené v súvislosti s vydaním rozhodnutí na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky, boli predložené Ministerstvom vnútra SR, ktorého pôsobnosť bola upravená v tom období zákonom č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných orgánov štátnej správy. Aj keď sa uvádza, že toto nebolo oprávnené takúto žiadosť podať, takúto možnosť a oprávnenie túto mohol podať podľa § 37 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, len Policajný zbor SR; na základe uvedeného je teda za štát oprávnené konať Ministerstvo vnútra SR ako ústredný orgán štátnej správy, do ktorého pôsobnosti tento policajný zbor patrí (pozri bod 89. rozsudku okresného súdu). Na podnet orgánov, ktoré patria do pôsobnosti MV SR, došlo k vydaniu tých rozhodnutí, ktoré následne Nálezom Ústavného súdu SR boli zrušené ako nezákonné. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa pomeru úspechu v konaní v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 1/ rozsudkom z 23. mája 2018 č. k. 4Co/252/2017-1122 (v poradí druhým) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výroku II., IV., V., VI., IX., X., XI. ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalobkyniam 1/, 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v plnom rozsahu 100 %. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledky ktorého aj náležite vyhodnotil, na ich základe dospel k správne právnemu záveru a svoje rozhodnutie aj náležite po právnej i skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa preto obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a v reakcii na odvolacie dôvody žalovaného 1/ uviedol, že sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že pasívne legitimovaným v danom spore bol žalovaný 1/, pretože ide o tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahu verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva, teda vytvoriť podmienky, ktoré by znemožňovali neoprávnené zásahy verejnej moci do práva na súkromie. Poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 274/05-49 z 20. decembra 2005, z ktorého tiež vyplýva zodpovednostný subjekt štát v prípade nezákonných odposluchov. Nedôvodná bola námietka žalovaného 1/, že prostriedkami súdnej ochrany osobnosti nie je určovanie pravdivosti, či nepravosti písomností, či tvrdení v nich obsiahnutých, a že žaloba žalobkýň týkajúca sa určenia, že právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 OZ odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu bolo porušené, nemala byť posudzovaná podľa § 11 OZ, nakoľko takýto prostriedok právnej ochrany toto ustanovenie ani nepozná a nemohli sa tak domáhať takéhoto určenia cestou ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj náležite po právnej i vecnej stránke riadne v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, preto

odvolacia námietka žalovaného 1/ o nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozhodnutia nebola dôvodná. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. Dôvodil, že nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že v danej veci ide o tzv. negatívnu povinnosť štátu, spočívajúcu v obmedzení zásahu verejnej moci do súkromia každého nositeľa práva. Pasívna vecná legitímácia v prípadoch ochrany osobnosti je v súdnej praxi ustálená v tom zmysle, že subjektom zodpovednosti v takýchto prípadoch je štát. Uvedené vyplýva napríklad z rozsudku sp. zn. 3 Cdo 201/2007, 3 Cdo 134/2007, 3 Cdo 176/2012, v ktorom sa riešila otázka, či v prípade žaloby o ochranu osobnosti je pasívne vecne legitimovaný štátny orgán, pričom dovolací súd dospel k záveru, že štát v takomto prípade nie je pasívne vecne legitimovaný. Dovolateľ poukázal taktiež na rozhodnutie sp. zn. 7 Cdo 500/2014 a uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 137/07-15. Mal za to, že ak neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby spôsobil niekto, kto bol použitý právnickou alebo inou fyzickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby alebo inej fyzickej osoby, a zároveň tu existuje miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti tejto osoby, postihujú občianskoprávne sankcie podľa § 13 OZ samotnú právnickú osobu alebo inú právnickú osobu podľa analógie § 420 v spojení s § 853 OZ (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/1293/1007). Vzhľadom ku skutočnosti, že Policajný zbor je podriadený ministrovi vnútra Slovenskej republiky, ktorý Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky riadi a zodpovedá za jeho činnosť, je právnickou osobou, ktorá mala neoprávnený zásah vykonať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, a nie štát, teda žalovaný 1/. Nakoľko žalovaný 1/ odposluchy nerealizoval, nie je ani možné byť považovaný za pasívne vecne legitimovaného v konaní. Dovolateľ ďalej poukázal, že v prejednávanej veci sa žalobkyne domáhali náhrady nemajetkovej ujmy titulom ochrany osobnosti a nie titulom nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., žalovaný 1/ prichádza do úvahy len v niektorých špecifických, zákonom daných prípadoch, ako je napr. zákon č. 514/2003 Z. z., zákon o Policajnom zbore, kedy je pasívne vecne legitimovaným subjektom štát, v mene ktorého koná príslušný ústredný orgán štátnej správy. Keďže sankcie v zmysle § 11 OZ postihujú ten subjekt, resp. tú právnickú osobu, ktorá neoprávnený zásah vykonala, žalovaný 1/ týmto zodpovedným subjektom nie je. V dôsledku konania s tým účastníkom konania, ktorý vo veci nebol (a ani nie je) pasívne vecne legitimovaný, bola pasívne vecne legitimovanému a procesne spôsobilému subjektu odňatá možnosť konať pred súdom. Dovolateľ navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyne 1/, 2/, 3/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného 1/ uviedli, že z odôvodnenia dovolania nie je možné identifikovať, komu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom procesným postupom konajúcich súdov. Otázka pasívnej vecnej legitímácie je otázkou právnou, pričom dovolateľ v dovolaní namietal § 420 písm. f/ CSP. Navrhli dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť. Odôvodnenie uvedeného záveru je uvedené v nasledujúcich bodoch.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (viď sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v rámci čoho namietal jeho nedostatok pasívnej vecnej legitimácie v spore (bližšie viď bod 3. tohto rozhodnutia).

12. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

13. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

14. Dovolateľ tvrdí, že vzhľadom na ním v dovolaní uvádzané skutočnosti nie je daná jeho pasívna vecná legitímácia, čím v súvislosti s procesnou vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta podľa neho nesprávny záver odvolacieho súdu v tejto otázke. K čomu dovolací súd uvádza, že vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva a má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna vecná legitímácia). Záver odvolacieho súdu o tom, že strana v konaní (nie) je pasívne vecne legitimovaná, predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. V tejto súvislosti tiež pripomína, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 34/1993, R 54/2012 a tiež sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (viď sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 2 Cdo 205/2020, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

15. Dovolací súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že právnenému záveru, či strana v konaní (nie) je pasívne vecne legitimovaná, predchádza skutkové zisťovanie a skutkový záver sporu, pričom dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu sporu. Aj v danom spore odvolací súd (a aj okresný súd) vychádzal pri posudzovaní vecnej legitímácie z jeho individuálnych okolností, na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu dospel k záveru o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobkyň, existencii pasívnej vecnej legitímácie dovolateľa, a naopak o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/, ako strán sporu. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018).

16. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného 1/ nemožno vyvodit' z § 420 písm. f/ CSP, preto dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol pre neprípustnosť bez toho, aby sa zaoberal jeho dôvodnosťou a vecnou správnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.